

hier zou moet zijn meten 15/4/05

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 15 APRIL 2005

OCMW weigert steun aan registratie 1° blad

1072

VONNIS

*omdat hij niet "gewoonlijk" vertijnt
in grootgebied*

Afgehoord ter kennis gebracht in
overeenkomst van art. 722 O.M.W.
afgesteld van expeditierecht
art. 200-2° Wetb. Reg.

Mr. Geert

A.R. nr. 152.481/01.

beroep?

Rep. nr.: 4502

De arbeidsrechtbank te Gent, tiende kamer heeft het
volgend vonnis uitgesproken:

INZAKE:

[REDACTED], wonende te [REDACTED]
[REDACTED] (Tunesië), [REDACTED]

EISENDE PARTIJ – ter openbare terechtzitting verte-
genwoordigd door Mr. B. Rogghe, advocaat loco Mr.
E. Brai, advocaat te 9000 Gent, Henleykaal 3 R.

TEGEN:

het **OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAP-
PELIJK WELZIJN GENT**, publiekrechtelijke instelling,
met zetel te 9000 Gent, Onderbergen 86,

VERWERENDE PARTIJ, – ter openbare terechtzitting
vertegenwoordigd door Mr. R. Bohez, advocaat te
9030 Gent/Mariakerke, Rijakker 19.

IN FEITE.

A. Eiseres [REDACTED], geboren te Tunis
(Tunesië) op 15 januari 1933, heeft de Tunesische nationaliteit en
woont in Tunesië. Zij kwam op 30 november 2000 in België aan en
verbleef destijds ten huize van haar dochter te Beveren-Leie aan de
Kortrijksesteenweg 280 via een toeristenvisum, geldig voor een pe-
riode van maximum drie maanden. Tijdens dit verblijf werd zij opge-
nomen en verzorgd in het Universitair Ziekenhuis te Gent van 30
december 2000 tot 26 januari 2001, van 5 februari 2001 tot 9 fe-
bruari 2001 en van 14 februari 2001 tot 5 maart 2001.

Op 22 februari 2001 verzocht eiseres, via de sociale dienst van het
Universitair Ziekenhuis Gent, het O.C.M.W. Gent om, op grond van
de wetten d.d. 8 juli 1976 en d.d. 2 april 1965, de kosten van hospi-
talisatie en/of van de verzorging ten laste te nemen. Gevraagd
wordt meer bepaald (cfr. stuk 13 * administratief dossier O.C.M.W.)
"de nodige formaliteiten te willen vervullen om deze verplegingskos-
ten te verhalen, hetzij bij het centrum van de onderstandswoonst,
gemeente van inschrijving in het bevolkingsregister, hetzij bij de
Belgische Staat, aangezien hij (zij) over geen onderstandswoonst
beschikt in België".

Verder blijkt dat de familie van eiseres aan het Universitair Ziekenhuis een document liet bezorgen van de "Caisse Nationale de Sécurité Sociale" (Nationale Kas voor Sociale Zekerheid), waarop een toestemming voor "soins à l'étranger" (verstekte zorgen in het buitenland) staat vermeld, hetgeen echter geen betalingsgarantie inhoudt. Een zoon van verzoekster zou in Nederland wonen en werd eveneens gecontacteerd i.v.m. de openstaande rekeningen.

B. Het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst van het O.C.M.W. Gent heeft op d.d. 10 april 2001 als hierna volgt beslist over de ingediende aanvraag:

- "De hospitalisatiekosten ten bedrage van 639.322,- BEF. naar aanleiding van de opname in het U.Z. Gent in de periode van 30.12.00 tot en met 26.01.01 op uw naam worden niet ten laste genomen,
- De hospitalisatiekosten ten bedrage van 73.561,- BEF. naar aanleiding van de opname in het U.Z. Gent in de periode van 05.02.01 tot en met 09.02.01 op uw naam worden niet ten laste genomen,
- De hospitalisatiekosten naar aanleiding van de opname in het U.Z. Gent in de periode van 14.02.01 tot en met 05.03.01 op uw naam worden niet ten laste genomen,

Gelet op:

geen ziekenfonds
 ondertekende schriftelijke aanvraag tenlastename kosten kliniek
 opname in kliniek: U.Z. Gent
 periode van 30.12.00 tot en met 26.01.01
 naam patiënte: [REDACTED]

huidig gekend bedrag:

hotelkosten	367.728,- BEF.
medisch/farmaceutische kosten	56.505,- BEF.
forfait medicatie	675,- BEF.
forfait erelonen	28.863,- BEF.
forfait art. 4	11.796,- BEF.
erelonen	157.875,- BEF.
andere leveringen	5.400,- BEF.
diverse	10.480,- BEF.
totaal:	639.322,- BEF.

opname in kliniek: U.Z. Gent
 periode van 05.02.01 tot en met 09.02.01
 naam patiënte: [REDACTED]

huidig gekend bedrag:	
hotelkosten	54.264,- BEF.
medisch/farmaceutische kosten	2.125,- BEF.
forfait medicatie	100,- BEF.
forfait erelonen	3.896,- BEF.
erelonen	13.176,- BEF.
diverse	0,- BEF.
totaal:	73.561,- BEF.

Van deze beslissing is aan eiseres kennis gegeven per aangetekende brief d.d. 18 mei 2001. Zij heeft hiertegen beroep ingesteld bij deze rechtbank via verzoekschrift d.d. 21 februari 2001, met bijgevoegd een brief van de sociale dienst Patiënten – Universitair Ziekenhuis Gent d.d. 5 juni 2001, waarin nog aanvullend is vermeld dat eiseres onbemiddeld is en dat haar dochter [REDACTED] niet kan garant staan voor betaling van de ziekenhuiskosten. Het beroepschrift werd door eiseres in aanwezigheid van haar zoon ondertekend.

IN RECHTE.

De vordering werd voor de arbeidsrechtbank Gent ingesteld via een verzoekschrift d.d. 21 februari 2001, dat op 5 juni 2001 aangetekend aan de griffie werd toegezonden.

De partijen werden opgeroepen overéénkomstig art. 754 Ger. W. om voor de rechtbank te verschijnen ter openbare terechtzitting van 4 maart 2005.

De gedingpartijen werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies. De stukken van het geding, o.m. de stukken gevoegd bij het dossier van de rechtspleging, werden ingezien. De debatten werden gesloten.

Het Openbaar Ministerie heeft een schriftelijk advies ter griffie neergelegd op 14 maart 2005, van de hand van de heer D. Meirsschaut, eerste substituut-arbeidsauditeur.

Hiervan is overeenkomstig art. 767 § 3 Ger. W. aan de partijen kennis gegeven per brief d.d. 15 maart 2005. Geen van beide partijen hebben binnen de gestelde termijn schriftelijk op het advies gerepliceerd. Nadien werd de zaak in beraad genomen.

De vordering heeft betrekking op een geschil betreffende de toepassing van de wet d.d. 8 juli 1976 inzake de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en in het bijzonder op de weigering van maatschappelijke dienstverlening (art. 580, 8°, d. Ger. W.).

Overeenkomstig art. 71, 3° al. van de wet d.d. 8 juli 1976 dient het beroep tegen de beslissingen van het O.C.M.W. inzake individuele dienstverlening bij de Arbeidsrechtbank te worden ingesteld binnen de maand te rekenen, vanaf hetzij de datum van afgifte ter post van de aangetekende brief waarmee de beslissing wordt meegedeeld, hetzij vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de beslissing.

Het staat bijgevolg vast dat tijdig verhaal werd ingesteld, gelet op de kennisgeving van de beslissing van het O.C.M.W. d.d. 18 mei 2001 en op de aangetekende toezending van het inleidend verzoekschrift op 5 juni 2001. De op vordering gesteunde eis is regelmatig naar de vorm (art. 704 Ger. W.)

TEN GRONDE.

A. standpunt van de eisende partij.

Eiseres stelt vooraf dat zij om familiale redenen in België aanwezig was, toen zij door een plotse ziekte-toestand werd getroffen en dringend moest gehospitaliseerd worden. Er blijkt geen betaling mogelijk te zijn via de Tunesische ziekteverzekering, zodat om tussenkomst van het O.C.M.W. Gent is gevraagd overeenkomstig de artikelen 1, 2° - 4 en 5 § 1, 2° van de wet d.d. 2 april 1965. Gelet op de plaats van opname en het spoedeisend karakter ervan, staat vast dat verwerende partij als steunverlenend centrum is te aanzien.

Indien een vreemdeling-toerist (nog) niet werd ingeschreven in het vreemdelingen- of bevolkingsregister, dienen de kosten van hospitalisatie effectief door de Staat gedragen te worden. Dit geldt onverminderd voor de zogenoemde "toeristen", die slechts gemachtigd werden tot een verblijf van drie maanden: het O.C.M.W. neemt in dat geval de kosten voorlopig ten laste, die dan kunnen worden teruggevorderd van de Staat.

Het staat vast dat eiseres behoeftig is, zodat de houding van het O.C.M.W. een miskennis inhoudt van de essentiële opdracht van het O.C.M.W., waarbij nog komt dat tevens moet worden rekening gehouden met de billijkheid en menswaardigheid. Het is geheel onjuist dat enkel beroep zou zijn aangetekend om betaling te bekomen van de factuur van het Universitair Ziekenhuis: bedoeling is enkel te vermijden dat verzoekster verder wegglijdt in een staat van behoeftigheid, die haar niet langer toelaat een menswaardig bestaan te leiden.

Eiseres vordert de vernietiging van de bestreden beslissing en veroordeling van de verwerende partij tot betaling van de hospitalisatiekosten a rato van 30.313,06 euro en van de gedingkosten.

B. standpunt van de verwerende partij.

B.1. In eerste instantie werpt het O.C.M.W. op dat de vordering ontoelaatbaar is, gezien de eis in feite uitgaat van het Universitair Ziekenhuis en is bedoeld om betaling van de factuur te bekomen. Verwerende partij verwijst naar de datum van het beroepsschrift en het gemis aan handtekening en opgave van de rechtsgrond. Verder blijkt uit het dossier noch de aard van de ziekte, noch de omvang van de zorgen en/of verpleging. De voorgelegde attesten zijn niet gedateerd en evenmin gemotiveerd.

Uit de voorgelegde stukken valt evenmin af te leiden of eiseres al dan niet behoeftig is, noch of de bedoelde kosten al dan niet kunnen ten laste genomen worden door de Tunesische ziekteverzekering.

B.2. Uitgangspunt dient te zijn dat een toerist voor de duur van zijn verblijf in België geen recht heeft op maatschappelijke dienstverlening. Er wordt immers slechts een visum afgeleverd, mits de betrokene in staat is via eigen middelen zijn verblijf in België gedurende drie maanden te financieren, inclusief de gezondheidszorgen.

Bepalend is verder dat eiseres niet de intentie had om werkelijk in België te verblijven en hiertoe evenmin was gerechtigd: na een tijdelijke afwezigheid uit haar gewone verblijfplaats, zal zij het grondgebied verlaten en haar gewoon verblijf in Tunesië hernemen. Verwerende partij verwijst in dit verband naar een beleidslijn, die desbetreffend is uitgewerkt door het O.C.M.W. Gent (stuk 2 * verweester).

B.3. Verder is niet voldaan aan de basisvoorwaarde, nl. het bewijs dat de hulpvrager (eiseres) in staat van behoeftigheid verkeert. Het probleem is blijkbaar ontstaan ingevolge de opname in het Universitair Ziekenhuis, wat impliceert dat dient vast te staan dat effectief betaling van de factuurbedragen is gevorderd. Eén en ander is niet zonder belang in het licht van de (eventuele) verjaring van de schuld.

Evenmin is duidelijk of de diverse opnames als dringend zijn te aanzien: de attesten zijn pas opgesteld, nadat bleek dat eiseres de facturen niet kon betalen. Eén en ander is van belang i.v.m. de territoriale bevoegdheid van het O.C.M.W., terwijl bijkomend geldt dat de aanvraag om maatschappelijke steun normaal de dienstverlening dient vooraf te gaan en dat eiseres via haar dochter had kunnen beroep doen op het normaal bevoegde centrum, namelijk het O.C.M.W. Waregem. De vordering is bijgevolg ontoelaatbaar, minstens ongegrond en dient in ieder geval afgewezen te worden.

C. beoordeling.

C.1. Verwerende partij heeft vooraf de ontoelaatbaarheid van de vordering opgeworpen.

Het inleidend verzoekschrift werd op 5 juni 2001 aangetekend verzonden aan de griffie van de Arbeidsrechtbank Gent, via de sociale dienst Patiënten van het Universitair Ziekenhuis Gent. Het eigenlijke verzoekschrift is een document, dat een (standaard)tekst bevat die via handschrift is aangevuld en op 21 februari 2001 (anticipatief) door eiseres is ondertekend.

Hieraan is een volmacht toegevoegd, eveneens bestaande uit een aangevulde (standaard)tekst, die eiseres op 21 februari 2001 heeft ondertekend en waarbij zij volmacht geeft aan Meester Eva Bral om haar o.a. bij te staan en/of te vertegenwoordigen voor de Arbeidsrechtbank Gent.

Een verzoekschrift kan wel degelijk via en door een derde worden neergelegd (Petit J., Arbeidsgerechten en sociaal procesrecht, uitg. Die Keure, I.C.A.-reeks, 2000, nr. 196, p. 246 * aangehaald in het advies van de heer Arbeidsauditeur, p. 1). Eiseres heeft nadien haar vordering bekrachtigd, gezien zij via een advocaat voor de Rechtbank is verschenen. Overeenkomstig art. 440 Ger. W. verschijnt de advocaat als gevolmachtigde, zonder dat hij van enige volmacht moet doen blijken, behalve indien de wet een bijzondere lastgeving eist.

Gezien het wettelijk vermoeden van artikel 440 Ger.W., moet de advocaat geen bewijs van zijn mandaat (bijvoorbeeld dat hij drager is van de stukken) aanvoeren. Het bewijs wordt geleverd door zijn optreden zelf of door de verklaring dat hij die opdracht heeft (Cass. 9 februari 1978, Arr. Cass. 1978, 688 * Cass. 9 december 1983, Arr. Cass. 1983 – 84, 425). De bewijslast van het mandaat ligt, gezien het wettelijk (weerlegbaar) vermoeden van art. 440, bij de partij die het vermoeden bestrijdt (Cass. 9 februari 1978, o.c., l.c.).

Dergelijk bewijs wordt door verwerende partij niet geleverd, noch aangeboden, zodat de stelling van het O.C.M.W. dat de eisende partij inzake het Universitair Ziekenhuis Gent zou zijn, niet in overweging valt te nemen.

C.2. De bestreden beslissing d.d. 10 april 2001 betreft de weigering van het O.C.M.W. Gent om de kosten ten laste te nemen, verbonden aan de opnames van eiseres in het Universitair Ziekenhuis te Gent van 30 december 2000 tot 26 januari 2001, van 5 februari 2001 tot 9 februari 2001 en van 14 februari 2001 tot 5 maart 2001.

Verwerende partij steunt zich hiertoe op de bepalingen van de wet d.d. 2 april 1965 en stelt dat het O.C.M.W. Gent ter zake geen steunverlenend centrum is en tevens dat de Belgische Staat "niet als bevoegd centrum voor toeristen kan worden beschouwd".

Overeenkomstig art. 1, eerste lid van de O.C.M.W.-wet heeft elke persoon recht op maatschappelijke dienstverlening. Het tweede lid van hetzelfde artikel geeft de O.C.M.W.'s de opdracht deze dienstverlening te verzekeren.

Anders dan voor het bestaansminimum of inzake het recht op maatschappelijke integratie, worden bijgevolg voor de O.C.M.W.-dienstverlening geen voorwaarden gesteld inzake leeftijd, nationaliteit en verblijf en zelfs strikt genomen geen voorwaarde van financiële behoefte. "Elke persoon" komt in aanmerking, ook al is hij minderjarig of vreemdeling, ook al verblijft hij niet regelmatig op Belgisch grondgebied en ook al is hij niet behoeftig (Senaeve, P., Simoens, D., O.C.M.W.-Dienstverlening en Bestaansminimum, nr. 170, p. 77).

Het (gewoonlijk en regelmatig) verblijf binnen de grenzen van het Rijk is geen grondvoorwaarde voor het recht op maatschappelijke dienstverlening, met uitzondering van de weigering van het recht op maatschappelijke dienstverlening aan illegaal verblijvende vreemdelingen of uitgeprocedeerde asielzoekers (vgl. art. 57 § 2 van de O.C.M.W.-wet), behoudens de dringende medische hulpverlening.

Een gewoonlijk verblijf op het grondgebied van een bepaalde gemeente is wel het criterium voor het bepalen van de bevoegdheid van het O.C.M.W. Een daadwerkelijk verblijf op het grondgebied van de gemeente waar de hulp wordt aangevraagd, dient dus te worden bezworen om na te gaan of het O.C.M.W. van die gemeente wel territoriaal bevoegd is.

Bijgevolg is het verblijf op het Belgisch grondgebied *de facto* wel noodzakelijk voor de uitoefening van het recht op maatschappelijke dienstverlening (Cuypers, D. en Pas, H., Subjectief recht op maatschappelijke dienstverlening: overzicht van rechtspraak 1994 – 1998, T.S.R. 1999, 608).

C.3. De algemene bevoegdheidsregel, bepalend om te kunnen uitmaken welk O.C.M.W. bevoegd is tot hulpverlening, ligt vervat in art. 1, eerste lid van de wet van 2 april 1965 "betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de Commissies van Openbare Onderstand". Het tot optreden bevoegde O.C.M.W. wordt er aangeduid als het zogenoemde "steunverlenend centrum": nl. het O.C.M.W. van de gemeente op het grondgebied waarvan de hulpvrager zich bevindt.

Hiermee wordt bedoeld: het O.C.M.W. van de gemeente op het grondgebied waarvan de behoeftige verblijft. (Van Schuylenbergh, P., Welk O.C.M.W. is bevoegd om de nodige hulp toe te kennen?, in O.C.M.W. in de kering, Put J. en Simoens D., 1994, p. 34). In feite is de uitdrukking "waar de persoon zich bevindt" niet helemaal nauwkeurig. De notie wordt op een zeer precieze wijze omschreven in het advies van de Raad van State bij het ontwerp dat later heeft geleid tot de wet d.d. 2 april 1965, cfr.:

"het is niet geheel juist te beweren dat de steun van de openbare weldadigheid aan de behoeftige moet worden verleend door de gemeente op het grondgebied waarvan hij zich bevindt. Men moet de woorden op zijn minst in een bijzondere betekenis verstaan. Eigenlijk is het de gemeente op het grondgebied waarvan de behoeftige verblijft die hem in principe moet ondersteunen. De gewone aanwezigheid van de behoeftige maakt het mogelijk vast te stellen welke de steunverlenende commissie zal zijn." (Gedr. St. Kamer, 1960 - 61, nr. 703, advies van de Raad van State, gecit. door Senaeve, P., Simoens, D., o.c., nr. 648, p. 274).

Wettelijk is niet vereist dat dit gewoon verblijf, - alhoewel dit doorgaans wel het geval is -, gepaard gaat met een inschrijving in het bevolkingsregister op het betreffende adres. Het gewoon verblijf heeft voorrang op de inschrijving in het bevolkingsregister (Van Schuylenbergh, o.c., p. 35) of nog anders geformuleerd: de feitelijke toedracht haalt de bovenhand op het formeel element van de inschrijving in het bevolkingsregister (Senaeve, P., Simoens, D., o.c., nr. 653, p. 274).

Een continuïteit van de vestiging en de wil om zich gedurende een bepaalde tijd te vestigen zijn belangrijke indicatoren in de zin van een "gewoonlijke aanwezigheid" (Arbh. Luik, 21 mei 1990, J.D.J. 1990/6, 50). De tijdelijke afwezigheid van een persoon uit zijn gewone verblijfplaats met de intentie er terug te keren en zonder het inzicht zich elders te vestigen, belet niet dat deze verblijfplaats haar gewone karakter behoudt (R. v. St., 17 oktober 1990, Arr. R. v. St. 1990, nr. 35.660).

Alleen de plaats van iemands gewoonlijke aanwezigheid komt bijgevolg in aanmerking (Arbh. Luik, 13 maart 1992, J.T.T. 1992, 493). Deze "gewoonlijke aanwezigheid" staat tegenover de "toevallige aanwezigheid" (wanneer men op doortocht is), zonder enige bedoeling of opzet om aldaar ter plaatse "gewoonlijk te verblijven"

C.4. In acht genomen dat eiseres uitsluitend als toerist in België verbleef, geldt dat zij zich niet tot de verwerende partij kan wenden om (financiële) hulp te bekomen. In geval van ziekenhuisopname is het O.C.M.W. van de gemeente waar het ziekenhuis zich bevindt niet bevoegd, indien de opgenomen persoon voorafgaand aan de opname niet gewoonlijk in die gemeente verbleef.

Een verblijf van een tweetal maanden in een ziekenhuis te Gent heeft niet tot gevolg dat verwerende partij kan worden aangeduid als steunverlenend centrum in de zin van art. 1, 1° van de wet d.d. 2 april 1965.

Dat zij overigens niet de intentie had om zich te Gent te vestigen en/of om zich aldaar in het bevolkings- of vreemdelingenregister te laten inschrijven, volgt uit de vaststelling dat de stad Waregem haar op 4 januari 2001 een aankomstverklaring bezorgde (cfr. administratief dossier O.C.M.W. * stuk 1/1).

Hierin is vermeld dat zij toegelaten wordt tot verblijf in de deelgemeente Beveren-Leie (8791) aan de Kortrijksesteenweg 280 ten huize van haar dochter tot 29 (?) februari 2001, op basis van het Schengenvissum type C, geldig van 18 november 2000 tot 3 maart 2001.

In zoverre de invordering van de openstaande facturen aan verblijfskosten tot gevolg heeft dat eiseres niet (langer) in staat is een menswaardig bestaan te leiden, dient zij zich desbetreffend tot de sociale bijstand in Tunesië te wenden (advies Auditoraat * p. 3). Er worden evenwel geen stukken of gegevens voorgelegd in verband met de beweerde behoefte van eiseres.

Verder geldt dat de artikelen 4 en 5 van de wet d.d. 2 april 1965 betrekking hebben op de vraag wie de kosten van hulpverlening, verstrekt door het steunverlenend O.C.M.W. dient te vergoeden, nl. het O.C.M.W. van het onderstandsdomicilie of de Belgische Staat.

In geval er geen steunverlenend O.C.M.W. bestaat, dienen de artikelen 4 en 5 dan ook niet toegepast te worden. Een O.C.M.W. is trouwens titularis van een vorderingsrecht op grond van deze bepalingen en niet een behoeftige aanvrager (advies Auditoraat * p. 3).

Tenslotte kan nuttig worden verwezen naar de argumenten die bijkomend worden aangehaald door de heer Arbeidsauditeur, namelijk dat:

- ♦ eiseres evenmin beroep kan doen op de bepalingen van het art. 3 van de wet d.d. 2 april 1965, gezien dit veronderstelt dat een steunverlenend O.C.M.W. kan worden aangewezen,
- ♦ geen toepassing kan worden gemaakt van de bepalingen van het art. 57 § 2 van de wet d.d. 8 juli 1976 betreffende de dringende medische hulp aan niet legaal in België verblijvende vreemdelingen of uitgeprocedeerde asielzoekers, gezien in dat geval tevens een gewoontelijke aanwezigheid op het grondgebied vereist is,
- ♦ ter beoordeling van dit geschil, geen bijzondere gevolgen vallen te verbinden aan het begrip "dringende medische hulpverlening".

Na de opheffing van het art. 58 van de O.C.M.W.-wet d.d. 8 juli 1976, wordt de term "dringende medische hulp" in O.C.M.W.-wetgeving nog enkel gebruikt in het kader van de maatschappelijke dienstverlening aan illegaal verblijvende vreemdelingen of uitgeprocedeerde asielzoekers (vgl. art. 57 § 2).

Het voormalige art. 58 van de O.C.M.W.-wet legde de centra verplichtingen op met betrekking tot de dringende medische hulpverlening aan zieken en gewonden die zich op het grondgebied van de door hen bediende gemeente bevonden, buiten de openbare weg of een openbare plaats.

De dringende medische hulpverlening wordt thans geregeld door de wet van 8 juli 1964 "betreffende de dringende geneeskundige hulpverlening", waarvan het toepassingsgebied door art. 251 van de wet d.d. 22 februari 1998 werd uitgebreid tot onmiddellijke gezondheidszorgen buiten de openbare weg of een openbare plaats. Deze taak werd dus van de O.C.M.W.'s afgewenteld en komt thans toe aan het zogenoemde "éénvormig oproepstelsel" (de Dienst 100). (Senaeve, P., Simoens, D., O.C.M.W.-Dienstverlening en Bestaansminimum, nr. 458, p. 202 – 203).

De wet van 8 juli 1964 verleent geen vorderingsrecht van de patiënt ten aanzien van een O.C.M.W. en voorziet daarentegen in een verhaal van de hulpdiensten ten aanzien van een Fonds voor dringende geneeskundige hulpverlening.

De bestreden O.C.M.W.-beslissing werd terecht getroffen, zodat de vordering als ongegrond valt af te wijzen.

OM DEZE REDENEN,

de Arbeidsrechtbank Gent, tiende kamer,
Rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, inzonderheid de artikelen 2, 34, 35, 36, 37 en 41, die allen werden nageleefd,

Gelet op het schriftelijk advies van het Openbaar Ministerie, neergelegd ter griffie op 14 maart 2005, van de hand van de heer D. Meirsschaut, eerste substituut-arbeidsauditeur,

Alle andere en tegenstrijdige conclusies verwerpend,

Verklaart de vordering **ontvankelijk** doch **ongegrond** en wijst ze af,

Legt de gedingkosten, overeenkomstig art. 1.017, tweede lid Ger
W. ten laste van de verwerende partij,

Vereffent de op heden te begroten kosten aan de zijde van de ei
sende partij op **104 euro 86 ct.** rechtsplegingvergoeding, wettelijk
herleid bedrag en aan de zijde van de verwerende partij op **98 euro
17 ct.** rechtsplegingvergoeding, zoals gevorderd,

Zegt dat er geen aanleiding bestaat tot het voorlopig uitvoerbaar
verklaren van dit vonnis, hetgeen niet werd gevorderd.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van de
tiende kamer van de Arbeidsrechtbank te Gent d.d. **VIJFTIEN
APRIL TWEEDUIZEND EN VIJF**, waarin zitting hadden:

de heer P. VAN TROOS,	rechter in de arbeidsrechtbank;
de heer L. DAUWE,	rechter in sociale zaken benoemd
als werkgever;
de heer E. VAN ACKER,	rechter in sociale zaken benoemd
als werknemer-bediende;
de heer F. BAELE,	adjunct-griffier.

BAELE

DAUWE

VAN ACKER

VAN TROOS.

ms *su.*

